

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 409.

Tolvte Sæssion.

96de Møde.

Tirsdagen den 29de Januar Kl. 1.

(Fortsat.)

Schytte (fortsat): Det er virkelig, mine Herrer, overordentlig vanskeligt at sige, hvilke Lønningsætter der absolut taget ere de objectivt rette. Enhver bedømmer Sagen efter sin Betragtningssmaaade, og naar jeg under de tidligere Forhandlinger har udtalt mig om denne Sag, vil jeg bekfende, at det er fra dette Standpunkt, jeg har udtalt mig; men naar saaledes Ingen kan sige, at han ved sit Skjøn har truffet det absolut Rigtige, naar en Majoritet i det andet Thing samstemmer med Ministeren, og naar Indenrigsministeren paa den fraværende Justitsministers Vegne har afgivet den Erklæring, at Ministeriet ikke kan modtage Loven; medmindre de af Landstinget vedtagne Gagesætter bibeholdes, saa stiller Forholdet sig dog saaledes, at der er to Magter mod een, og sølgelig er der stor Opfordring til at indkomme Ministeriet og det andet Thing, om der endog saa kunde være Udsigt til, at en Majoritet her i Thinget kunde hindre Lovens Stadfæstelse. Det forekommer mig derfor, at naar man ønsker Lovens Emanation, og derom ere vi Alle enige, er der vægtige Bevegggrunde for os til at gaae ind paa Landstingets Forslag. Hvad angaaer Endringsforslagene under Nr. 5 og 6, da vil jeg, som allerede antydet, stemme derfor.

G. Winther: Jeg hører til dem, som gjerne ville have denne Sag ordnet, men man

kan ogsaa købe Guld for dyrt, og det forekommer mig, at man er isærb dermed, hvis man gaaer ind paa Lovudkastet, saaledes som det foreligger fra det andet Thing. Jeg skal imidlertid ikke opholde mig ved de enkelte Sætter, da det synes mig, at man fra forskjellige Sider er tilbøjelig til at gaae ind paa et eller andet af de foreliggende Endringsforslag, og i saa Fald vil jo Loven komme tilbage til Landstinget og formeentlig komme til et Fællesudvalg; men isaafald mener jeg, at Landstinget selv bedre vil kunne bedømme, hvad det vil kunne gaae ind paa, end det kan gøres af de Medlemmer, der her i Thinget have udtalt deres Formening i saa Henseende. Efter min Mening kunne vi derfor spare os at dvæle derved, og det forekommer mig, at naar der er Udsigt til, at Sagen vil komme til et Fællesudvalg for begge Thing, saa kan ethvert Thing for sit Vedkommende overlade til Udsendingerne at enes om den Form, i hvilken den derefter bliver at indstille til Antagelse, og derefter vedtage, hvad de ansee for det Retteste. Naar Folkethinget tidligere har vedtaget visse Gagesætter, saa vilde det, naar det nu gik ind paa Landstingets Forslag, ligesom opgive sit tidligere Standpunkt, men jeg kan ikke see, at der er fremkommet Noget, som kan bevæge Thinget dertil. Jeg kan ikke skjønne, at der under den Debat, der nu har funden Sted, er fra Ministeriets Side oplyst Noget om, at vi forrige Gang vedtog seilagtige Sætter; jeg har blot hørt, at den ærebe Justitsminister anseer det for rigtigst at octroiere os Loven saaledes, som han ønsker den. Det forekommer mig derfor, at vi ikke behøve at opholde os længere